

In tweeën

De lijn loopt door de kamer, net zichtbaar in het stof op de vloer. Ik zie hem elke ochtend als ik mijn gordijnen open schuif. Mijn bed staat aan de ene kant, mijn bureau aan de andere. Ik weet niet meer waarom ik hem ooit heb getrokken. Misschien met tape, misschien alleen in mijn hoofd. Ik stap er nooit zomaar overheen. Eerst rek ik me uit, trek mijn trui recht en kijk uit het raam, alsof ik toestemming nodig heb van iets buiten mezelf.

Beneden hoor ik de voordeur van de burelen dichtvallen. Iemand lacht op straat. Ik pak mijn jas en steek mijn handen diep in de zakken. Als ik de kamer verlaat, kijk ik nog één keer om naar de lijn. Hij ligt daar rustig, alsof hij niets van me wil. Toch sluit ik de deur zachtjes achter me.

Buiten loop ik langs het kanaal. Het water glinstert zonder geluid te maken. Mijn schoenen volgen automatisch de rand van het pad, precies naast de goot. Ik stap niet op de putdeksels; ik weet niet meer wanneer dat begon, maar mijn voeten wijken er vanzelf voor uit. Bij elke kruising blijf ik even staan, ook al springt het licht al op groen. Ik tel tot drie voordat ik verder ga.

Het kanaal wordt smaller en het pad verandert in grind. Mijn pas vertraagt. Links staat een hek dat een bouwterrein afsluit. Aan de andere kant liggen hopen zand en een half afgebroken muur. Op de muur staat een gele lijn, slordig geschilderd. Ik blijf ervoor staan. Mijn hand gaat bijna omhoog, maar blijft halverwege hangen. Het zand ziet er zacht uit. Mijn schoenen zijn stevig genoeg. Toch draai ik me om en loop verder, het grind knarst harder dan nodig.

Ik denk aan de middag dat ik hier vroeger speelde. We renden tot iemand "stop" riep, altijd net te laat. Mijn knie was toen opengehaald, een dunne rode lijn die later een litteken werd. Ik herinner me hoe ik het bloed wegveegde met mijn mouw en doorging.

Het litteken zit er nog. Ik raak het even aan door de stof van mijn broek heen.

Bij de brug staat een vrouw te vissen. Haar hengel buigt mee met de beweging van het water. Ze zegt niets als ik langsloop. Ik blijf staan, leun tegen de reling en kijk hoe haar lijn het water raakt. Er is geen markering, geen bordje dat zegt hoe ver je mag leunen. Toch voel ik precies wanneer mijn lichaam stopt met naar voren gaan. Mijn tenen krullen in mijn schoenen.

Mijn telefoon trilt. Een bericht van mijn broer: "Kom je nog?" Ik kijk naar mijn naam op het scherm, letters die ik al zo lang ken. Ik typ een antwoord, wis het weer en stop de telefoon terug. De vrouw haalt haar hengel binnen. De haak is leeg. Ze haalt haar schouders op en loopt weg.

Ik steek de brug over. Halverwege stop ik. Onder me beweegt het water sneller dan ik dacht. Ik leg mijn handen op de koude reling en adem diep in. Eén voet verlaat de veilige plek achter me en staat even los van alles. Ik zet hem neer aan de andere kant van de denkbeeldige lijn die ik hier altijd voel. Er gebeurt niets. De brug blijft staan. Het water stroomt door.

Aan het einde van de brug begint een straat die ik zelden neem. De huizen staan dicht op elkaar, de

ramen lager. Ik loop verder zonder om te kijken. Mijn stappen klinken anders hier, zwaarder misschien, of juist zekerder. Ik voel de stof van mijn jas langs mijn benen bewegen en hoor mijn adem in mijn oren.

Thuis trek ik mijn schoenen uit en loop mijn kamer in. De lijn ligt er nog steeds, dun en stil. Ik ga op het bed zitten, precies erop. De stof onder me vouwt zich anders dan normaal. Ik glimlach, heel even. Dan sta ik op en veeg met mijn voet over de vloer. De lijn vervaagt, wordt onduidelijk, en verdwijnt niet helemaal, maar genoeg om eroverheen te stappen zonder te stoppen.

Cihan Onal

Winnaar 12 t/m 15 jaar, Gorinchem, Lyceum Oudehoven

